

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)  
της 29ης Ιουνίου 2004 \*

Στην υπόθεση C-486/01 P,

**Front national**, με έδρα το Saint-Cloud (Γαλλία), εκπροσωπούμενο από τους  
F. Wagner και V. de Poulriquet de Brescanvel, avocats,

αναιρεσείον,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου  
των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 2ας Οκτωβρίου 2001,  
T-222/99, T-327/99 και T-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή  
2001, σ. II-2823), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος στη διαδικασία είναι το:

**Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, εκπροσωπούμενο από τους G. Garzón Clariana, J. Schoo  
και H. Krück, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

\* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans (εισηγητή), A. Rosas, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues, προέδρους τμήματος, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr και R. Silva de Lapuerta, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

γραμματέας: M. Múgica Arzamendi, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 9ης Δεκεμβρίου 2003,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Ιανουαρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Δεκεμβρίου 2001 το Front national άσκησε αναίρεση, δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ και 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 2001, T-222/99, T-327/99 και T-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-2823, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση),

με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει προς ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, για την ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού του Κοινοβουλίου και για τη με αναδρομική ισχύ διάλυση της «Ομάδας Τεχνικού Συντονισμού Ανεξάρτητων Βουλευτών (ΤΣΑΒ) — Μικτή ομάδα» (στο εξής: επίδικη πράξη).

- 2 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στις 11 Δεκεμβρίου 2001 στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, το πολιτικό κόμμα Front national υπέβαλε επίσης αίτηση, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, με την οποία ζήτησε να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε ωστόσο με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 2002, C-486/01 P-R και C-488/01 P-R, Front national και Martinez κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-1843), με την αιτιολογία ότι η χορήγηση της αναστολής δεν ήταν ικανή να αποτρέψει τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη την οποία επικαλούνταν το αιτούν.

## Το νομικό πλαίσιο

- 3 Ο κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως ίσχυε κατά το χρόνο των πραγματικών περιστατικών (ΕΕ 1999, L 202, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), όριζε, στο άρθρο 29 με τίτλο «Σχηματισμός πολιτικών ομάδων», τα εξής:

«1. Οι βουλευτές μπορούν να συγκροτήσουν ομάδες ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση.

2. Μια πολιτική ομάδα απαρτίζεται από βουλευτές περισσότερων του ενός κρατών μελών. Ο ελάχιστος αριθμός βουλευτών που είναι απαραίτητος για τον σχηματισμό μιας πολιτικής ομάδας καθορίζεται σε είκοσι τρεις βουλευτές εάν ανήκουν σε δύο κράτη μέλη, σε δεκαοκτώ βουλευτές εάν ανήκουν σε τρία κράτη μέλη και σε δεκατέσσερις βουλευτές εάν ανήκουν σε τέσσερα ή περισσότερα κράτη μέλη.

3. Κάθε βουλευτής δεν μπορεί να ανήκει παρά σε μία μόνο πολιτική ομάδα.

4. Ο σχηματισμός μιας πολιτικής ομάδας πρέπει να δηλώνεται στον Πρόεδρο. Η δήλωση αυτή πρέπει να αναφέρει το όνομα της ομάδας, το όνομα των μελών της και τη σύνθεση του Προεδρείου της.

[...]»

- 4 Το άρθρο 30 του κανονισμού, το οποίο αφορά τους μη εγγεγραμμένους βουλευτές, όριζε τα εξής:

«1. Οι βουλευτές που δεν ανήκουν σε καμία πολιτική ομάδα έχουν στη διάθεσή τους γραμματεία. Τις λεπτομέρειες ρυθμίζει το Προεδρείο κατόπιν προτάσεως του Γενικού Γραμματέα.

2. Το Προεδρείο ρυθμίζει επίσης το καθεστώς και τα κοινοβουλευτικά δικαιώματα των εν λόγω βουλευτών.»

- 5 Κατά το άρθρο 180 του κανονισμού, το οποίο αφορά την εφαρμογή του κανονισμού αυτού:

«1. Αν προκύψουν αμφιβολίες σχετικά με την εφαρμογή ή ερμηνεία του παρόντος κανονισμού, ο Πρόεδρος μπορεί, με την επιφύλαξη των σχετικών αποφάσεων που έχουν ήδη ληφθεί, να παραπέμψει το ζήτημα προς εξέταση στην αρμόδια επιτροπή.

Στην περίπτωση που πρέπει να ληφθεί απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 142, ο Πρόεδρος μπορεί επίσης να παραπέμψει το ζήτημα στην αρμόδια επιτροπή.

2. Η αρμόδια επιτροπή αποφασίζει αν απαιτείται να γίνει πρόταση τροποποιήσεως του κανονισμού. Στην περίπτωση αυτή, ακολουθεί τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 181.

3. Αν η αρμόδια επιτροπή αποφασίσει ότι αρκεί μια ερμηνεία των υφισταμένων διατάξεων του κανονισμού, τότε διαβιβάζει αυτήν την ερμηνεία στον Πρόεδρο, ο οποίος ενημερώνει σχετικά το Κοινοβούλιο.

4. Αν μία πολιτική ομάδα ή τριάντα δύο τουλάχιστον βουλευτές αντιταχθούν στην ερμηνεία της αρμόδιας επιτροπής, το ζήτημα υποβάλλεται στο Κοινοβούλιο, το οποίο αποφασίζει επ' αυτού με σχετική πλειοψηφία εάν είναι παρόν τουλάχιστον το ένα τρίτο των βουλευτών του. Σε περίπτωση απορρίψεως, το ζήτημα παραπέμπεται εκ νέου στην επιτροπή.

5. Οι ερμηνείες για τις οποίες δεν έχει υποβληθεί ένσταση και οι ερμηνείες που έχουν γίνει δεκτές από το Κοινοβούλιο προστίθενται με πλάγια τυπογραφικά στοιχεία σαν ερμηνευτικές σημειώσεις του άρθρου ή των αντίστοιχων άρθρων μαζί με τις σχετικές αποφάσεις επί της εφαρμογής του κανονισμού.

6. Οι ερμηνευτικές αυτές σημειώσεις πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τη μελλοντική εφαρμογή και ερμηνεία των σχετικών άρθρων.

[...]»

### Ιστορικό της διαφοράς

- 6 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, μετά την από 19 Ιουλίου 1999 ανακοίνωση προς τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου περί του σχηματισμού νέας πολιτικής ομάδας με την ονομασία «Τεχνικού Συντονισμού Ανεξάρτητων Βουλευτών — Μικτή ομάδα» (στο εξής: ομάδα ΤΣΑΒ), δηλωμένος σκοπός της οποίας ήταν να διασφαλίσει σε όλους τους βουλευτές την πλήρη άσκηση των βουλευτικών τους καθηκόντων, οι πρόεδροι των άλλων πολιτικών ομάδων εναντιώθηκαν στον σχηματισμό της ως άνω πολιτικής ομάδας λόγω της μη συγγενούς πολιτικής τοποθετήσεως των βουλευτών που την αποτελούσαν. Εν συνεχεία, βάσει του άρθρου 180, παράγραφος 1, του κανονισμού, υποβλήθηκε στην επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων του Κοινοβουλίου (στο εξής: επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων) αίτηση ερμηνείας του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.
- 7 Με έγγραφο της 28ης Ιουλίου 1999 ο πρόεδρος της επιτροπής συνταγματικών υποθέσεων κοινοποίησε στο προεδρείο του Κοινοβουλίου τη ζητηθείσα ερμηνεία. Το έγγραφο αυτό είχε ως ακολούθως:

«Κατά τη συνεδρίαση της 27ης και της 28ης Ιουλίου 1999, η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων εξέτασε την αίτηση ερμηνείας του άρθρου 29, [παράγραφος] 1, του κανονισμού, την οποία υπέβαλε η διάσκεψη των προέδρων κατά την από 21 Ιουλίου 1999 συνεδρίασή της.

Κατόπιν διεξοδικής ανταλλαγής απόψεων και με 15 ψήφους υπέρ, 2 ψήφους κατά και 1 αποχή, η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων ερμηνεύει το άρθρο 29, [παράγραφος] 1, του κανονισμού ως εξής:

Η δήλωση συστάσεως της [ομάδας ΤΣΑΒ] δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 29, [παράγραφος] 1, του [κανονισμού].

Πράγματι, η δήλωση συστάσεως αυτής της ομάδας, ειδικότερα δε το παράρτημα 2 της επιστολής σχετικά με τη σύσταση που απευθυνόταν στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αποκλείει κάθε πολιτική συγγένεια. Παρέχει στα διάφορα συνυπογράφοντα μέρη πλήρη πολιτική ανεξαρτησία στο πλαίσιο αυτής της ομάδας.

Σας προτείνω να προσθέσετε ως ερμηνευτική σημείωση στο άρθρο 29, [παράγραφος] 1, το ακόλουθο κείμενο:

“Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η σύσταση ομάδας που ομολογεί ανοιχτά ότι στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα και κάθε πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μερών που την απαρτίζουν.”

[...]».

- 8 Κατά την ολομέλεια της 13ης Σεπτεμβρίου 1999 η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου κοινοποίησε στο Κοινοβούλιο το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού. Κατόπιν εναντιώσεως της ομάδας ΤΣΑΒ, βάσει του άρθρου 180, παράγραφος 4, του κανονισμού, στην ερμηνευτική σημείωση που πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων, η εν λόγω ερμηνευτική σημείωση τέθηκε σε ψηφοφορία ενώπιον του Κοινοβουλίου, το οποίο την ενέκρινε με την πλειοψηφία των μελών του κατά την ολομέλεια της 14ης Σεπτεμβρίου 1999.
- 9 Εκτιμώντας ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας το έβλαπτε, το Front national άσκησε προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Νοεμβρίου 1999, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης πράξεως (υπόθεση T-327/99). Με δικόγραφα που κατέθεσαν στις 5 Οκτωβρίου και στις 22 Νοεμβρίου 1999, αντιστοίχως, οι J.-C. Martinez και C. de Gaulle άσκησαν και αυτοί δύο προσφυγές με το ίδιο αντικείμενο (υπόθεση T-222/99), όπως επίσης οι E. Bonino, M. Pannella, G. Dell’Alba, B. Della Vedova, O. Dupuis, M. Turco και η «Lista Emma Bonino» (υπόθεση T-329/99).

### Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 10 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή του Front national, την απέρριψε όμως ως αβάσιμη.

### *Επί του παραδεκτού*

- 11 Όσον αφορά το παραδεκτό τής ως άνω προσφυγής, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως ακολούθως τις ενστάσεις απαραδέκτου τις οποίες προέβαλε το Κοινοβούλιο και οι οποίες στηρίζονται, αντιστοίχως, στο ανυπόστατο της επίδικης πράξεως, στο ότι η



πράξη αυτή δεν ήταν ικανή να αποτελέσει το αντικείμενο ελέγχου νομιμότητας εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή και στο ότι η ως άνω πράξη δεν αφορούσε άμεσα και ατομικά το Front national υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

12 Κατ' αρχάς, απαντώντας στην ένσταση απαραδέκτου που στηριζόταν στο ανυπόστατο της επίδικης πράξεως, ως επιφέρουσας τη διάλυση της ομάδας ΤΣΑΒ, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, προκειμένου να καθοριστεί αν ορισμένες πράξεις είναι δεκτικές προσφυγής δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, αυτό που βαρύνει είναι η ουσία τους και όχι από ό,τι η μορφή τους. Ολοκληρώνοντας την εξέταση του περιεχομένου τής εν λόγω πράξεως, καθώς και των περιστάσεων που οδήγησαν στην έκδοσή της, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 46 της ίδιας αποφάσεως, ότι με την πράξη αυτή το Κοινοβούλιο όχι μόνον αποφάσισε να εγκρίνει τη γενική ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, την οποία πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων, καθώς και την άποψη που εξέφρασε η επιτροπή αυτή ως προς το αν η δήλωση περί σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ συμβιβάζεται με την ως άνω διάταξη, αλλά διαπίστωσε και την ex tunc ανυπαρξία της εν λόγω ομάδας λόγω μη τηρήσεως της προϋποθέσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή.

13 Όσον αφορά, στη συνέχεια, τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε στο Κοινοβούλιο, η οποία στηρίζεται στο ότι η επίδικη πράξη δεν είναι δεκτική προσφυγής, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 59 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πράξη αυτή –καθόσον στερεί τους βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ από τη δυνατότητα να συγκροτήσουν πολιτική ομάδα, υπό την έννοια του άρθρου 29 του κανονισμού, με αποτέλεσμα οι βουλευτές αυτοί να θεωρούνται μη εγγεγραμμένοι βουλευτές σύμφωνα με το άρθρο 30 του εν λόγω κανονισμού– επηρεάζει τις συνθήκες ασκήσεως των κοινοβουλευτικών καθηκόντων των ενδιαφερομένων βουλευτών και, επομένως, παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι αυτών. Επομένως, η ως άνω πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί απλώς ως πράξη αναγόμενη αυστηρώς στην εσωτερική οργάνωση των εργασιών του Κοινοβουλίου, αλλά πρέπει να μπορεί να υποβληθεί στον έλεγχο νομιμότητας του κοινοτικού δικαστή, σύμφωνα με το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

14 Τέλος, απαντώντας στην ένσταση απαραδέκτου με την οποία το Κοινοβούλιο είχε αμφισβητήσει την πλήρωση των προϋποθέσεων παραδεκτού τις οποίες προβλέπει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 65 της

αποφάσεώς του, ότι η επίδικη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά άμεσα τους J.-C. Martinez και C. de Gaulle, καθώς και όλους τους βουλευτές που άσκησαν προσφυγή στην υπόθεση T-329/99, καθόσον η πράξη αυτή εμποδίζει, χωρίς να απαιτεί κάποια άλλη συμπληρωματική πράξη, τους βουλευτές αυτούς να σχηματίσουν μέσω της ΤΣΑΒ πολιτική ομάδα υπό την έννοια του άρθρου 29 του κανονισμού, πράγμα το οποίο θίγει άμεσα τους όρους ασκήσεως των καθηκόντων τους. Κατά συνέπεια, δέχθηκε ότι η εν λόγω πράξη έπρεπε να θεωρηθεί ότι αφορά το Front national άμεσα και ατομικά.

- 15 Όσον αφορά την πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε ειδικότερα τα ακόλουθα:

«66 Όσον αφορά την υπόθεση T-327/99, υπογραμμίζεται ότι το Front national, γαλλικό πολιτικό κόμμα, αποτελεί νομικό πρόσωπο, του οποίου ο σκοπός κατά το καταστατικό του συνίσταται στην προώθηση, μέσω των μελών του, πολιτικών ιδεών και προγραμμάτων, στο πλαίσιο των εθνικών και ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων. Στις εκλογές του Ιουνίου του 1999 υπέβαλε συνδυασμό αντιπροσώπων στο Κοινοβούλιο. Όλα τα μέλη του τα οποία εξελέγησαν βουλευτές στο Κοινοβούλιο με τον συνδυασμό αυτόν περιλαμβάνονται μεταξύ των βουλευτών που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ. Λόγω της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, οι βουλευτές αυτοί βρίσκονται στην προπεριγραφείσα στη σκέψη 59 κατάσταση, πράγμα το οποίο θίγει άμεσα τις συνθήκες προωθήσεως των ιδεών και των προγραμμάτων του κόμματος το οποίο εκπροσωπούν στο πλαίσιο του Ευρωκοινοβουλίου και, επομένως, τις συνθήκες υλοποίησεως του σκοπού του κόμματος αυτού σε ευρωπαϊκό επίπεδο σύμφωνα με το καταστατικό του.

- 67 Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 θίγει άμεσα το Front national.»

- 16 Όσον αφορά τη δεύτερη από τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε τόσο τη σχετική με την ερμηνεία της προϋποθέσεως αυτής νομολογία όσο και τις περιστάσεις που οδήγησαν στη διάλυση της ομάδας ΤΣΑΒ, έκρινε με τη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η επίδικη πράξη αφορά ατομικά το Front national λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.
- 17 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την τρίτη ένσταση απαραδέκτου του Κοινοβουλίου και έκρινε με τη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε το Front national έπρεπε να κριθεί παραδεκτή.

### *Επί της ουσίας*

- 18 Αντιθέτως, όσον αφορά την ουσία της προσφυγής, το Πρωτοδικείο απέρριψε όλους τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε το Front national, οι οποίοι στηρίζονταν, αντιστοίχως, σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού του Κοινοβουλίου (πρώτος λόγος), σε προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και παράβαση των διατάξεων του κανονισμού, καθώς και σε έλλειψη νομίμου βάσεως της επίδικης πράξεως (δεύτερος λόγος), σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως έναντι των μελών της ομάδας ΤΣΑΒ (τρίτος λόγος), σε παραβίαση των κοινών κοινοβουλευτικών παραδόσεων των κρατών μελών (τέταρτος λόγος), σε παράβαση ουσιώδους τύπου (πέμπτος λόγος) και σε τεκμήριο περί καταστρατηγήσεως διαδικασίας (έκτος λόγος).
- 19 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως της οποίας επελήφθη και καταδίκασε το Front national στα δικά του δικαστικά έξοδα, καθώς και σε εκείνα του Κοινοβουλίου στην υπόθεση T-327/99.

## Η αίτηση αναιρέσεως

20 Με την αίτηση αναιρέσεως το Front national ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει παραδεκτή την αίτηση αναιρέσεως·
- να αναγνωρίσει ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο·
- να αναιρέσει εν όλω ή εν μέρει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να αποφανθεί κατά νόμο ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και
- να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

21 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που έκρινε παραδεκτή την προσφυγή του Front national·
- να απορρίψει την προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη ή, επικουρικός, ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει το Front national στα δικαστικά έξοδα.

## Επί της αντίθετης αιτήσεως αναιρέσεως

### *Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 22 Με την αντίθετη αίτηση αναιρέσεως, η οποία πρέπει να εξεταστεί πρώτη εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο αμφισβητεί στην ουσία τη νομιμοποίηση του Front national να ασκήσει προσφυγή περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως. Συναφώς, διατείνεται ότι, ναι μεν το Πρωτοδικείο ανέλυσε σωστά, στη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την επίπτωση της ως άνω πράξεως επί της νομικής καταστάσεως των βουλευτών που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ –ορισμένοι από τους οποίους είναι επίσης μέλη του Front national–, υπέπεσε ωστόσο σε νομικό σφάλμα δεχόμενο, στη σκέψη 67 της ίδιας αποφάσεως, ότι η πράξη αυτή έπρεπε να θεωρηθεί ότι αφορά «άμεσα» το πολιτικό αυτό κόμμα. Το κόμμα αυτό δεν πληροί την εν λόγω προϋπόθεση, την οποία προβλέπει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, καθόσον, ακριβώς, η επίδικη πράξη το αφορά μόνον έμμεσα. Επ' αυτού, το Κοινοβούλιο προβάλλει τα ακόλουθα επιχειρήματα.

- 23 Πρώτον, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αντιφάσκει προς το συμπέρασμα που περιλαμβάνεται σε άλλα χωρία της ίδιας αποφάσεως, ιδίως στις σκέψεις της 59 και 65, όπου το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι η επίδικη πράξη αφορούσε άμεσα τους βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ, καθόσον τους στέρησε από «τη δυνατότητα να συγκροτήσουν πολιτική ομάδα υπό την έννοια του άρθρου 29 του κανονισμού». Κατά το Κοινοβούλιο, είναι αδιανόητο εθνικά πολιτικά κόμματα, που δεν έχουν καμία ιδιαίτερη θέση υπό την έννοια του κανονισμού, να επηρεάζονται από πράξεις του Κοινοβουλίου με τον ίδιο τρόπο όπως οι βουλευτές οι οποίοι, όμως, έχουν ιδιαίτερη θέση βάσει του κανονισμού αυτού.
- 24 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα ότι η επίδικη πράξη αφορά άμεσα το Front national αντιφάσκει επίσης προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως προς την απόφαση της 16ης Ιουνίου 1970, 69/69, Alcan κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 325), κατά την οποία μια πράξη δεν μπορεί να αφορά άμεσα έναν προσφεύγοντα παρά μόνον αν άμεσο αποτέλεσμα της πράξεως είναι να του στερεί ένα δικαίωμα ή να του επιβάλλει μια υποχρέωση, έτσι ώστε ο προσφεύγων αυτός να τίθεται σε κατάσταση ανάλογη με εκείνη στην οποία θα βρισκόταν αν ήταν αποδέκτης της πράξεως αυτής. Όμως, κατά το Κοινοβούλιο, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι το Front national, σε αντίθεση με τους εκλεγμένους ως ευρωβουλευτές υποψηφίους του, επηρεάζεται μόνον έμμεσα από την ως άνω πράξη.
- 25 Τρίτον, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι, ναι μεν ασφαλώς προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου ότι οι πράξεις του μπορούν να αποτελούν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως όταν παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων ή όταν τα αποτελέσματα αυτά υπερβαίνουν το πλαίσιο της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του εν λόγω κοινοτικού οργάνου, όμως, μια πράξη όπως η επίδικη, η οποία διέπει την κατάσταση ορισμένων βουλευτών, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων όπως είναι ένα εθνικό πολιτικό κόμμα. Συναφώς, σημειώνει ότι το Front national δεν μπορεί να στηριχθεί στη συμμετοχή του στις εκλογές του Ιουνίου του 1999 και στην εκλογή ορισμένων από τα μέλη του ως μελών του Κοινοβουλίου διότι, μετά τις εκλογές, δεν υφίστανται πλέον έννομες σχέσεις μεταξύ των πολιτικών κομμάτων που μετέσχαν στην προεκλογική

εκστρατεία και του εκλεγέντος κοινοβουλευτικού σώματος. Συγκεκριμένα, τόσο από το άρθρο 4, παράγραφος 1, της πράξεως της 20ής Σεπτεμβρίου 1976, περί εκλογής των αντιπροσώπων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με άμεση και καθολική ψηφοφορία (Ευρωπαϊκή Ένωση, *Συλλογή Συνθηκών*, Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 1993, Τ. Ι, σ. 793), όσο και από το άρθρο 2 του κανονισμού προκύπτει ότι οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι στο Κοινοβούλιο ασκούν τα καθήκοντά τους με ανεξαρτησία και δεν μπορούν να δεσμεύονται από οδηγίες ούτε να δέχονται επιτακτική εντολή. Υπό τις συνθήκες αυτές, αν γινόταν δεκτή η άποψη ότι η επίδικη πράξη έχει έννομα αποτελέσματα και έναντι εθνικού πολιτικού κόμματος όπως το Front national, τα μέλη του Κοινοβουλίου θα εξομοιώνονταν με απλούς «μεσάζοντες» μεταξύ του Κοινοβουλίου και του κόμματός τους, χωρίς δική τους αυτονομία ή ευθύνη, πράγμα το οποίο θα αντέβαινε τόσο προς το γράμμα όσο και προς το πνεύμα των προαναφερθεισών διατάξεων.

- 26 Τέταρτον, το Κοινοβούλιο επικαλείται, τέλος, τις αρνητικές συνέπειες που θα μπορούσε να έχει η αποδοχή του παραδεκτού της προσφυγής του Front national. Αν το Δικαστήριο δεχθεί την εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία, τα δύο αυτά δικαιοδοτικά όργανα θα εκτεθούν στον κίνδυνο πλημμυρίδας προσφυγών προερχομένων όχι μόνον από άλλα πρόσωπα ή ομάδες προσώπων που θα θίγονταν μόνον έμμεσα από μέτρα εσωτερικής οργάνωσης του Κοινοβουλίου –όπως είναι τα συστηνόμενα από πολιτικά κόμματα ιδρύματα τα οποία θα επηρεάζονταν, για παράδειγμα, στην περίπτωση που δεν θα ήταν πλέον δυνατή η καταβολή επιχορηγήσεων προερχομένων από πιστώσεις καταβαλλόμενες στις πολιτικές ομάδες–, αλλά και από άλλα πολιτικά κόμματα τα οποία, σε συνάρτηση με τους ιδιαίτερους κανόνες που αφορούν τη λειτουργία τους, θα μπορούσαν να θεωρήσουν ότι θίγονται ιδιαίτερα από ειδικές διατάξεις του κανονισμού, όπως είναι το άρθρο 152, σχετικά με τη σύνθεση των κοινοβουλευτικών επιτροπών, ή το άρθρο 168, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, από το οποίο προκύπτει ότι για τη συγκρότηση των διακοινοβουλευτικών αντιπροσωπειών πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, «κατά το δυνατόν, η δίκαιη εκπροσώπηση των κρατών μελών και των πολιτικών τάσεων».

- 27 Με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε επί της αντίθετης αιτήσεως αναιρέσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 117, παράγραφος 2, του κανονισμού Διαδικασίας, το Front national αμφισβητεί την άποψη του Κοινοβουλίου ότι δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή βάσει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Κατά το Front national, το παραδεκτό της προσφυγής του αποδεικνύεται όχι μόνον όσον αφορά τη νομική φύση της επίδικης πράξεως αλλά και όσον αφορά τον ίδιο τον ασκήσαντα την προσφυγή διάδικο.

- 28 Όσον αφορά, πρώτον, τη νομική φύση της επίδικης πράξεως, το Front national ισχυρίζεται ότι η απόφαση με την οποία το Κοινοβούλιο ενέκρινε στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 την ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού στην οποία προέβη η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής καθόσον, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η πράξη αυτή έχει όντως οριστικό χαρακτήρα και παράγει έννομα αποτελέσματα που υπερβαίνουν το πλαίσιο της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του Κοινοβουλίου, διότι στερεί τα πολιτικά κόμματα και τους βουλευτές που επικαλούνται τη συμμετοχή τους στην ομάδα ΤΣΑΒ από τη δυνατότητα να συστήσουν πολιτική ομάδα. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα μέλη του Front national τα οποία το εν λόγω κόμμα έχρισε υποψηφίους και στην εκλογή των οποίων συνεισέφερε με τις ενέργειές του τίθενται σε δυσμενέστερη θέση έναντι των μελών μιας πολιτικής ομάδας βουλευτών, πράγμα το οποίο θίγει άμεσα τους όρους προώθησης των ιδεών και σχεδίων του κόμματος και νοθεύει, εκ των υστέρων, το αποτέλεσμα των εκλογών.
- 29 Δεύτερον, όσον αφορά τον ίδιο τον ασκήσαντα την προσφυγή διάδικο, το Front national διατείνεται ότι το παραδεκτό της προσφυγής αυτής αποδεικνύεται και στον βαθμό που η επίδικη πράξη τον αφορά τόσο άμεσα όσο και ατομικά.
- 30 Κατ' αρχάς, όσον αφορά την προϋπόθεση κατά την οποία η αποτελούσα το αντικείμενο της προσφυγής απόφαση πρέπει να αφορά «άμεσα» το οικείο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το Front national συμερίζεται την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι η επίδικη πράξη έχει τέτοιο χαρακτήρα, διότι η πράξη αυτή έχει μεν σημαντικές συνέπειες για την έκταση των πολιτικής φύσεως δικαιωμάτων και των ουσιαστικών πλεονεκτημάτων που έχουν τα μέλη της ομάδας ΤΣΑΒ, έχει όμως και άμεσες συνέπειες για τα κόμματα από τα οποία προέρχονται οι βουλευτές αυτοί, όπως, μεταξύ άλλων, το Front national, καθόσον το κόμμα αυτό αγωνίστηκε ενεργά για την εκλογή των μελών του στο Κοινοβούλιο και υποβλήθηκε προς τούτο σε σημαντικές δαπάνες. Επομένως, το ως άνω κόμμα έχει πρόδηλο συμφέρον ώστε οι βουλευτές στην εκλογή των οποίων συνέβαλε να έχουν τις ίδιες ευκολίες με αυτές που χορηγούνται στα λοιπά μέλη του Κοινοβουλίου. Συναφώς, επικαλούμενο, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339), το Front national αρνείται τον ισχυρισμό του Κοινοβουλίου ότι, μετά τις εκλογές, δεν υφίστανται πλέον έννομες σχέσεις



μεταξύ των πολιτικών κομμάτων που μετείχαν στην προεκλογική εκστρατεία και της εκλεγείσας συνελεύσεως. Η κατ' αρχήν ισότητα των πολιτικών σχηματισμών στο πλαίσιο της προεκλογικής εκστρατείας, την οποία δέχεται το Δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση, συνεχίζεται μετά τις εκλογές, οπότε το Δικαστήριο πρέπει να καταδικάζει κάθε παραβίαση της αρχής αυτής αν οι ψηφοφόροι του Front national δεν εκπροσωπούνται στο Κοινοβούλιο με ανάλογους, αν όχι ίσους, όρους σε σχέση με τους προβλεπόμενους για τους βουλευτές των λοιπών ομάδων.

- 31 Όσον αφορά την προϋπόθεση ότι η αποτελούσα το αντικείμενο της προσφυγής απόφαση πρέπει να αφορά «ατομικά» το ενδιαφερόμενο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το Front national υπογραμμίζει ότι το ίδιο πληροί τις προϋποθέσεις που έχει θέσει η νομολογία, ιδίως η απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), καθόσον η επίδικη πράξη το αφορά λόγω τόσο των ιδιαίτερων ιδιοτήτων του όσο και μιας πραγματικής καταστάσεως που το διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Συναφώς, το Front national συμμαρτίζει την εκτίμηση του Πρωτοδικείου που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 69 έως 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

### *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

- 32 Εισαγωγικώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό και κατά των αποφάσεων οι οποίες, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν «άμεσα και ατομικά».
- 33 Ναι μεν το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί, με την αντίθετη αίτηση αναιρέσεως, την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι η επίδικη πράξη έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως και ότι αφορά ατομικά το Front national, αρνείται όμως το περιλαμβανόμενο στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συμπέρασμα ότι η πράξη αυτή αφορά άμεσα το ως άνω κόμμα.

- 34 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, για να επηρεάζεται ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο «άμεσα» από την απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής, όπως προβλέπει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, απαιτείται το επίμαχο κοινοτικό μέτρο να παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι της νομικής καταστάσεως του ενδιαφερομένου και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, όταν αυτή έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 5ης Μαΐου 1998, C-404/96 P, Glencore Grain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2435, σκέψη 41, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 35 Εν προκειμένω, δεν μπορεί να αμφισβητεί ότι η επίδικη πράξη –καθόσον στέρησε τους βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ και, ιδίως, τους περιλαμβανόμενους στον πίνακα των υποψηφίων του Front national βουλευτές, από τη δυνατότητα να οργανωθούν, μέσω της ΤΣΑΒ, σε πολιτική ομάδα υπό την έννοια του άρθρου 29 του κανονισμού– θίγει άμεσα τους βουλευτές αυτούς. Όπως ορθά σημείωσε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 59 και 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απλώς και μόνο με την έκδοση της πράξεως αυτής οι εν λόγω βουλευτές εμποδίστηκαν να συγκροτήσουν πολιτική ομάδα και θεωρήθηκαν από τη στιγμή εκείνη ως μη εγγεγραμμένοι βουλευτές, υπό την έννοια του άρθρου 30 του ίδιου κανονισμού, έχοντας, ως εκ τούτου, πιο περιορισμένα κοινοβουλευτικά προνόμια, αλλά και λιγότερα ουσιαστικά και οικονομικά πλεονεκτήματα έναντι εκείνων που θα είχαν αν ήταν μέλη μιας πολιτικής ομάδας υπό την έννοια του άρθρου 29.
- 36 Αντιθέτως, όσον αφορά ένα εθνικό πολιτικό κόμμα όπως είναι το Front national το συμπέρασμα αυτό δεν ισχύει. Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 40 των προτάσεών του, ναι μεν είναι φυσικό ένα εθνικό πολιτικό κόμμα που μετέχει στην εκλογή μελών του Κοινοβουλίου με υποψηφίους του να επιθυμεί οι υποψήφιοι αυτοί να μπορούν να ασκούν τα καθήκοντά τους όταν εκλεγούν υπό όρους ισοδύναμους με εκείνους που ισχύουν για τους λοιπούς βουλευτές, το συμφέρον αυτό όμως δεν του παρέχει κανένα δικαίωμα ώστε να μπορέσουν οι εν λόγω βουλευτές του να συστήσουν δική τους ομάδα ούτε να γίνουν μέλη κάποιας από τις υφιστάμενες ομάδες στο πλαίσιο του Κοινοβουλίου.

- 37 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, αφενός, κατά το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού, για τον σχηματισμό μιας πολιτικής ομάδας απαιτείται ελάχιστος αριθμός βουλευτών προερχομένων από διάφορα κράτη μέλη και ότι, αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού κάνει λόγο μόνο για συγκρότηση ομάδων ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση. Οι διατάξεις αυτές δεν αναγνωρίζουν κανένα ειδικό ρόλο υπέρ των εθνικών πολιτικών κομμάτων στα οποία ανήκουν οι βουλευτές αυτοί κατά τη διαδικασία συγκροτήσεως πολιτικής ομάδας.
- 38 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η επίδικη πράξη αφορά άμεσα ένα εθνικό πολιτικό κόμμα, δεδομένου ότι η πράξη αυτή δεν εφαρμόζεται –και δεν θα μπορούσε εξάλλου να εφαρμόζεται, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 29 του κανονισμού–, παρά μόνο στους βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ.
- 39 Ασφαλώς, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η επίδικη πράξη, καθόσον στερεί από τους ως άνω βουλευτές, μεταξύ αυτών τους εκλεγέντες με το Front national, τη δυνατότητα να οργανωθούν σε πολιτική ομάδα, θίγει άμεσα τους όρους προωθήσεως των ιδεών και των προγραμμάτων του κόμματος που εκπροσωπούν στο πλαίσιο του Κοινοβουλίου και, επομένως, τις συνθήκες υλοποιήσεως του σκοπού του κόμματος αυτού σε ευρωπαϊκό επίπεδο σύμφωνα με το καταστατικό του, λόγος για τον οποίο η πράξη αυτή θίγει άμεσα το Front national.
- 40 Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι απορρέουν απευθείας από την επίδικη πράξη. Πράγματι, και αν ακόμη υποτεθεί ότι υφίστανται τέτοια αποτελέσματα, οι σχετικές επιπτώσεις απορρέουν από το γεγονός ότι οι μη ανήκοντες σε πολιτική ομάδα βουλευτές θεωρούνται ως μη εγγεγραμμένοι δυνάμει του άρθρου 30 του κανονισμού και από τη λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση που προβλέπει ο κανονισμός για τους μη εγγεγραμμένους βουλευτές. Η επίδικη πράξη θα μπορούσε να επηρεάσει το Front national μόνον έμμεσα, μέσω των συνεπειών που έχει για την κατάσταση των ανηκόντων στο κόμμα αυτό βουλευτών.

- 41 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του Front national που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι το Δικαστήριο, με την προαναφερθείσα απόφαση Les Verts κατά Κοινοβουλίου, αναγνώρισε την κατ' αρχήν ισότητα των πολιτικών σχηματισμών κατά τη συμμετοχή στην προεκλογική εκστρατεία για την εκλογή των μελών του Κοινοβουλίου, ισότητα η οποία πρέπει να εξακολουθεί να υφίσταται και μετά τη διενέργεια των εκλογών. Πράγματι, η εν λόγω απόφαση αφορά μια εντελώς διαφορετική κατάσταση σε σχέση με την επίδικη στην υπό κρίση υπόθεση.
- 42 Έτσι, στην υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως Les Verts κατά Κοινοβουλίου, οι επίμαχες στην υπόθεση εκείνη αποφάσεις του Κοινοβουλίου αφορούσαν άμεσα το προσφεύγον κόμμα, καθόσον οι αποφάσεις αυτές προέβλεπαν, ενόψει της εκλογής των μελών του Κοινοβουλίου που πραγματοποιήθηκε το 1984, την κατανομή των πιστώσεων μεταξύ των πολιτικών σχηματισμών –στους οποίους περιλαμβάνονταν και το κόμμα αυτό– χωρίς να απαιτείται κάποια συμπληρωματική πράξη, κατά τρόπο ώστε ο υπολογισμός του μεριδίου των πιστώσεων που θα έπρεπε να χορηγηθεί σε κάθε έναν από τους σχετικούς πολιτικούς σχηματισμούς ήταν αυτόματος και δεν έδινε λαβή σε κανένα είδος εκτιμήσεως, όπως έκρινε το Δικαστήριο με τη σκέψη 31 της αποφάσεως αυτής.
- 43 Στην παρούσα υπόθεση, αντιθέτως, η επίδικη πράξη δεν αφορά άμεσα το Front national. Είναι μεν όντως αναμφισβήτητο ότι δεν απαιτείται κανένα μέτρο εκτελέσεως για να παραγάγει η εν λόγω πράξη τα αποτελέσματά της, δεν υπάρχει όμως αμφιβολία ότι, όπως αναφέρει το ίδιο το άρθρο 29 του κανονισμού, η πράξη αυτή δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα παρά μόνον όσον αφορά τη νομική κατάσταση των μελών του Κοινοβουλίου και όχι έναντι των εθνικών πολιτικών κομμάτων με τα οποία εξελέγησαν τα μέλη αυτά και τα οποία, ενδεχομένως, συνέβαλαν στην εκλογή τους. Σε αντίθεση με όσα απαιτεί η νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, μια τέτοια πράξη δεν έχει, επομένως, άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως του Front national.
- 44 Συνεπώς, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα θεωρώντας, στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίδικη πράξη αφορά άμεσα το Front national, οπότε η εν λόγω απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατά το μέρος που κηρύσσει παραδεκτή την προσφυγή του Front national.

## Επί του παραδεκτού της προσφυγής του Front national

- 45 Σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, όταν αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να αποφανθεί.
- 46 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί το ίδιο επί του παραδεκτού της προσφυγής που άσκησε το Front national ενώπιον του Πρωτοδικείου. Πράγματι, τα επιχειρήματα που επικαλέστηκε το κόμμα αυτό προς στήριξη της θέσεώς του ταυτίζονται με αυτά τα οποία ανέπτυξε στο πλαίσιο των παρατηρήσεων επί της αντίθετης αιτήσεως αναιρέσεως του Κοινοβουλίου και στηρίζονται, στην ουσία, στην προεκτεθείσα άποψη ότι η επίδικη πράξη αφορά το κόμμα αυτό άμεσα, καθόσον η εν λόγω πράξη θίγει αισθητά τους όρους προωθήσεως των ιδεών και των σχεδίων του κόμματος στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.
- 47 Για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 36 έως 43 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίδικη πράξη αφορά άμεσα το Front national.
- 48 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η προσφυγή που άσκησε το Front national ενώπιον του Πρωτοδικείου. Κατά συνέπεια, παρέλκει η απόφαση επί της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως.

## Επί των δικαστικών εξόδων

- <sup>49</sup> Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ζήτησε την καταδίκη του Front national και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, καθώς και σε εκείνα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 2 της παρούσας αποφάσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

αποφασίζει:

- 1) Αναίρει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Οκτωβρίου 2001, T-222/99, T-327/99 και T-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, κατά το μέρος που κηρύσσει παραδεκτή την προσφυγή του Front national (υπόθεση T-327/99).

- 2) Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή του Front national με την οποία αυτό ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού του εν λόγω κοινοτικού οργάνου και σχετικά με αναδρομική διάλυση της «Ομάδας Τεχνικού Συντονισμού Ανεξάρτητων Βουλευτών (ΤΣΑΒ) — Μικτή ομάδα».
- 3) Καταργείται η δίκη επί της αιτήσεως αναίρέσεως που υπέβαλε το Front national κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου περί της οποίας γίνεται λόγος στο σημείο 1 του παρόντος διατακτικού.
- 4) Καταδικάζει το Front national στα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τόσο στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως όσο και στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Skouris

Jann

Timmermans

Rosas

Puissochet

Cunha Rodrigues

Schintgen

Macken

Colneric

von Bahr

Silva de Lapuerta

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιουνίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

V. Skouris